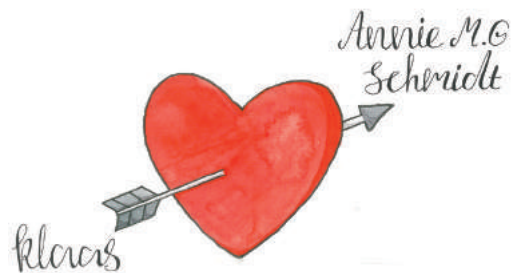

Klaas van de
Klarenstraat

Patricia van Ulzen

Klaas van de Klarenstraat

Illustraties Sasha Furnée Horton

Copyright Patricia van Ulzen (tekst) en Sasha Furnée Horton (illustraties) 2022
Grafisch ontwerp Sasha Furnée Horton
Uitgever Imagine a Metropolis, imagineametropolis.com
Volg Klaas van de Klarenstraat op Instagram

ISBN 978-90-9035633-4

Klaas van de Klarenstraat

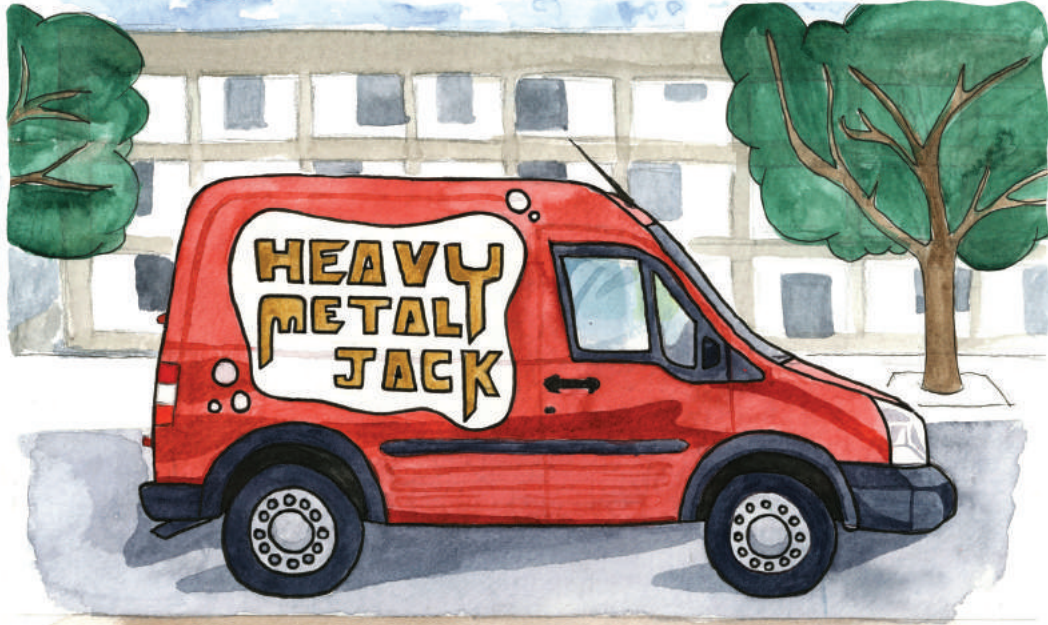

Inhoud

Hoofdstuk 1: Het huis van Klaas	6
Hoofdstuk 2: Claire, het Engelse konijn	12
Hoofdstuk 3: Heavy Metal Jack	20
Hoofdstuk 4: Dé kan haar huis niet in	26
Hoofdstuk 5: Het verhaal van Claire	32
Hoofdstuk 6: De vloer wordt geveerd	40
Hoofdstuk 7: Bertus 97 is gewond	48
Hoofdstuk 8: Fen San zingt	54
Hoofdstuk 9: Een schuilplek voor de konijnen	62
Hoofdstuk 10: Het Klarenfeest	68
Hoofdstuk 11: Ted is back	74
Hoofdstuk 12: Jack is back	82
Hoofdstuk 13: De Gouden Gorilla	90
Verantwoording	101
Over de auteurs	104

Het huis van Klaas is nog niet klaar. Zijn vader en moeder zijn al acht maanden aan het breken en boren, zagen en schuren, timmeren en verven, en nog steeds is het huis niet klaar. Overal liggen bruine houtkrullen en elektriciteitsdraden in allerlei kleuren. Er liggen houten planken, latten en stapels met tegels. Er staan grote papieren zakken met wit en roze poeder erin. Als je daar water bij doet kan je het op de muren smeren. In elke kamer staan kwasten in glazen potjes en potten verf in allerlei kleuren. Er liggen ook dingen waarvan Klaas niet weet wat je ermee moet doen, zoals lange stukken metaal en rollen gaas. Alle meubelen zijn ingepakt in doorzichtig plastic of in witte lakens. Anders worden ze veel te stoffig. Op de vloeren liggen oude kranten.

‘O.’ Klaas is er stil van. Hij moet er over nadenken. Hij kijkt weer naar de bus en vraagt dan: ‘Heet jij Jack?’

‘Eigenlijk niet. Eigenlijk heet ik Jamal maar dat vond ik niet zo’n stoere naam.’ Nu klinkt de man een beetje verlegen.

‘Ik heet Klaas maar ik vind Klaas ook niet zo’n stoere naam’ zegt Klaas.

‘Nou jongen,’ zegt de man opeens weer heel vrolijk ‘dan neem je later toch ook een busje en daar zet je gewoon een naam op die je mooi vindt. Wat wil je later worden?’

Daar hoeft Klaas niet lang over na te denken: ‘Dierendokter.’

‘Goed, dierendokter. En wat vind je een mooie naam?’

Klaas aarzelt even en zegt dan: ‘Darwin.’ Die naam heeft hij laatst op school gehoord in een spreekbeurt. Klaas vindt Darwin een erg coole naam.

‘Goed zo, Darwin, prima keus, dat wordt dan: Dierendokter Darwin, heel mooi!’

Klaas moet ervan zuchten, zo prachtig vindt hij het. Hij ziet het busje van Dierendokter Darwin al voor zich.

Jack die eigenlijk Jamal heet drinkt zijn laatste slok koffie op en zegt dan: ‘Ik

moet er vandoor jongen, maar ik ben hier volgende week weer. Wat hebben je ouders allemaal nog nodig voor het huis? Ik zie zo veel spullen misschien vind ik iets wat zij goed kunnen gebruiken.'

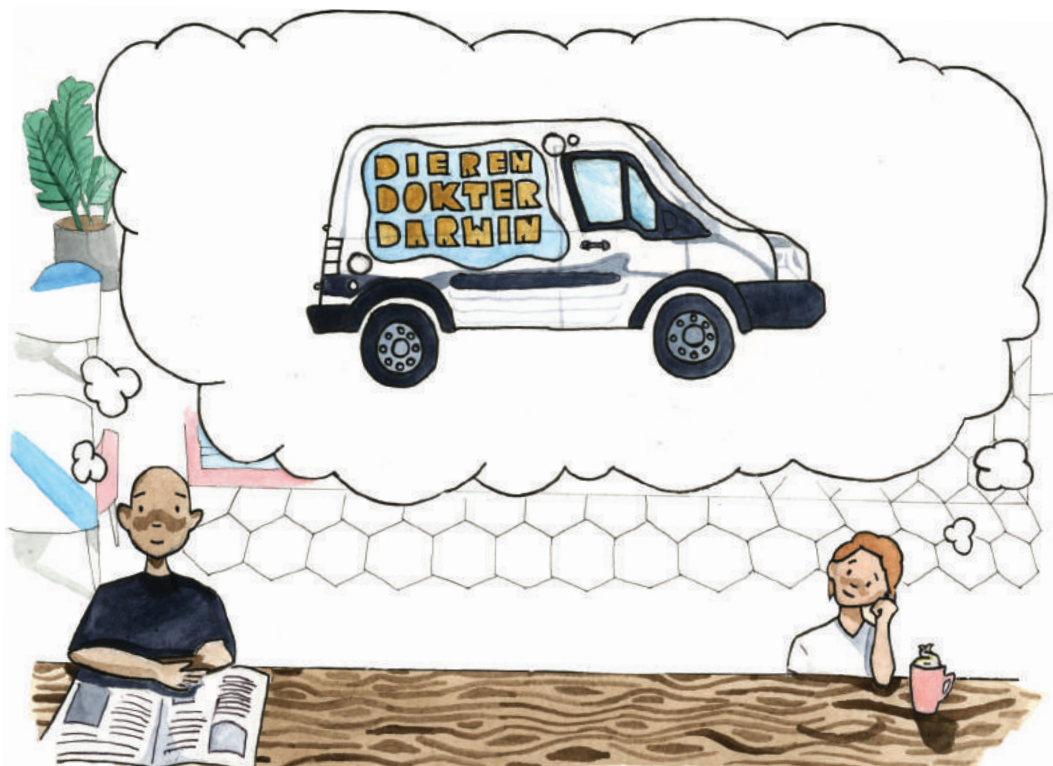
'Nou, eh, heel veel' zegt Klaas 'een keuken, een...'

'Een keuken?!' onderbreekt Jack hem 'ik ga mijn best doen jongen misschien breng ik volgende week wel een keuken voor je mee. Houden ze van strak of van romantisch?'

'Eh' zegt Klaas 'een beetje er tussenin geloof ik.'

'Ja ja, zo zo' zegt Jack 'nou jongen tot volgende week dan en vergeet niet: als jij groot bent staat er Dierendokter Darwin op je busje! Prachtig, heel mooi.'

Jack pakt zijn tas en staat op. Hij roept 'Tot ziens!' naar Noor en loopt naar buiten. Klaas ziet hem in zijn bus stappen. Hij zwaait naar Klaas en rijdt dan weg. Gek, denkt Klaas, hij heeft niet betaald toen hij wegging.

Als Klaas naar huis loopt weet hij niet waaraan hij moet denken, alles wat hij net heeft gehoord tolt rond in zijn hoofd. Als hij vlak bij zijn huis is, hoort hij een zacht, maar prachtig geluid. Hij blijft staan om beter te luisteren. Het is een langzaam lied, gezongen in een lage toon. Hij kan niet goed horen waar het vandaan komt.

Als hij die avond stukjes wortel aan Claire geeft, vertelt hij haar over Jack die eigenlijk Jamal heet, dat hij later 'Dierendokter Darwin' wordt en dat Jack een keuken voor hem gaat zoeken. 'Je kletst me de oren van het hoofd' klaagt Claire, laat me even rustig eten. Klaas gaat even naast haar in het gras zitten. Dan hoort hij het mooie lied weer. Claire hoort het ook. Ze stopt met eten en zet haar oren recht overeind. 'O dat is Fen San weer' zegt ze en ze gaat door met knabbelen.

'Fen San?' vraagt Klaas. 'Is dat een Chinees?' Hij heeft vandaag al zo veel vreemde dingen gehoord, dit kan er ook nog wel bij, dat er ergens een Chinees aan het zingen is.

'Nee joh' zegt Claire 'dat is die Fransman van de vijfde verdieping. Die kan heel mooi zingen. Maar hij doet meestal alle ramen dicht zodat niemand het hoort.'

Klaas weet dat er een Franse meneer in de Klarenstraat woont. Het is een kleine man met blozende wangen die wel aardig kijkt maar bijna nooit iets zegt. Hij kan zich niet voorstellen dat de mooie stem bij hem hoort.

'Weet je het zeker Claire?' vraagt hij.

'Ja ik weet het zeker. Het is Fen San. Hij kan heel mooi zingen maar hij durft niet te zingen waar mensen bij zijn.'

'Wat jammer' zegt Klaas. Hij blijft bij Claire zitten luisteren tot het zingen stopt. Dan gaat hij naar bed. Hij droomt van zingende Chinezen en een berg met oude keukenkastjes.

‘Kom snel Klaas, mijn moeder is ons aan het natspuiten!’ zegt hij opgewonden. Klaas speelt de hele ochtend en de hele middag in de tuin van de Krullies.

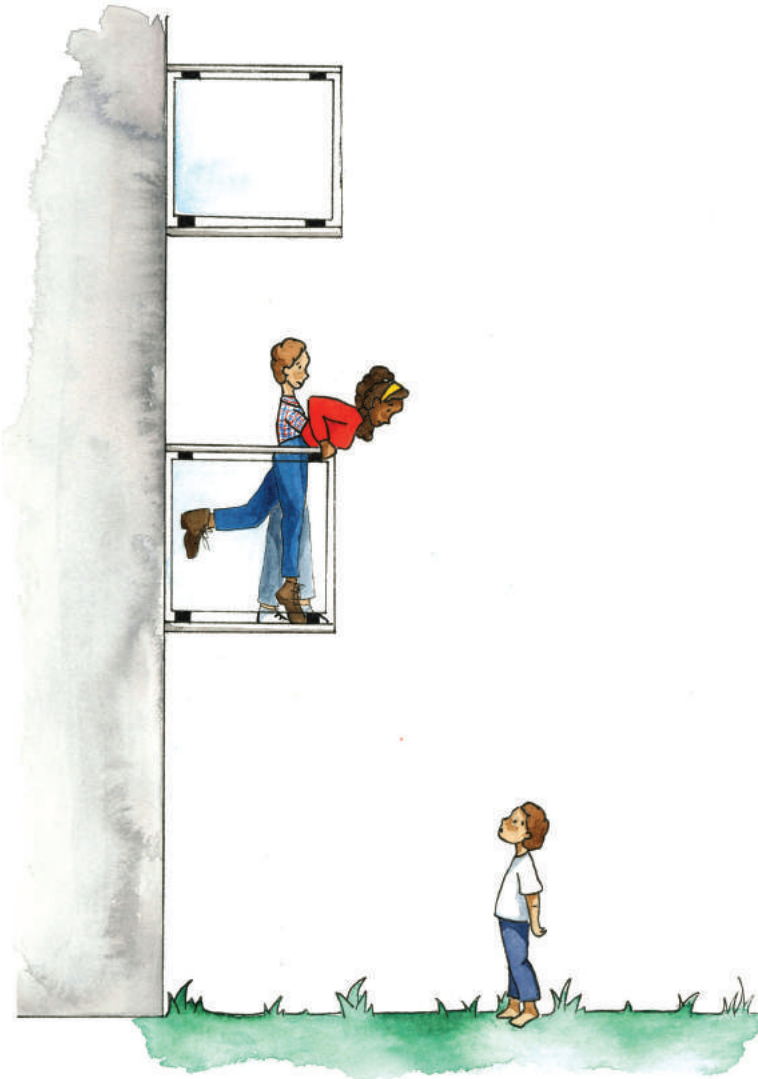
Om vier uur ’s middags loopt Klaas weer naar zijn eigen huis. Zijn vader en moeder roepen hem al tegemoet vanaf het balkon aan de straatkant.

‘Klaas, Klaas, hier zijn we!’ Zijn vader en moeder hangen over de rand van het balkon. ‘Hoi, zijn jullie klaar met verven? Is het mooi geworden?’ vraagt Klaas.

‘Ja heel mooi’ zegt zijn moeder blij. ‘Maar uh, Klaas, uh, we zitten nu eigenlijk vast op het balkon, want, uh, de vloer van de kamer is nat van de verf en uh, nou ja, we kunnen voorlopig niet op de vloer lopen.’

‘O’ zegt Klaas. Hij denkt na. ‘Hoe lang duurt het voor de verf droog is?’ ‘Hoe lang ook alweer schat?’ vraagt de moeder van Klaas aan zijn vader. ‘Een paar uur?’

‘Nee lieverd’ antwoordt de vader van Klaas, ‘je mag er pas na 24 uur op lopen.’

‘Maar... ik weet niet...’ zegt Klaas aarzelend, ‘ik weet geen dokter voor konijnen, ik ken alleen onze eigen dokter, maar ik geloof niet dat die ook konijnen beter kan maken.’ Klaas denkt eraan hoe gek dat zou zijn, als hij naar zijn eigen dokter zou gaan met een ziek konijn.

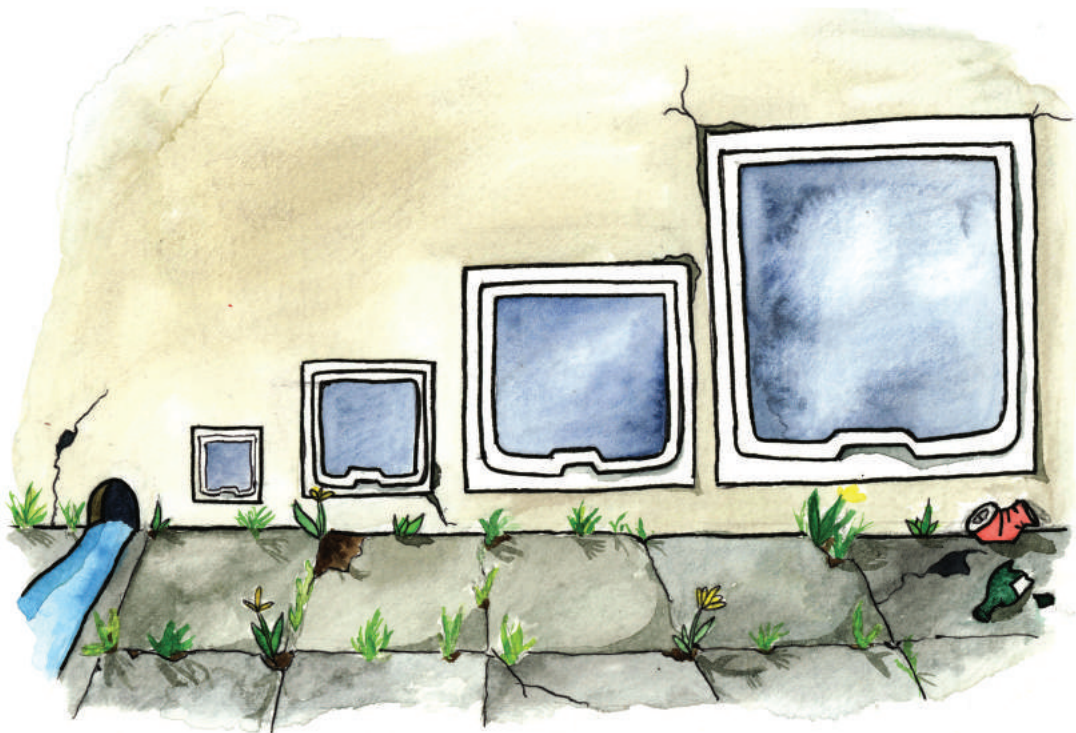
‘Onze dokter zit hier vlakbij’ zegt Claire. ‘Weet je waar De Groendoeners zitten?’

Klaas knikt, hij kent het kantoor van De Groendoeners. De Groendoeners gaan met grote schepen de zee op om te protesteren tegen de vervuiling van de aarde. Ze redden ook dieren, maar geen konijnen, alleen walvissen en andere dieren die in zee leven.

Claire praat snel verder: ‘Aan de achterkant van De Groendoeners zit onze dokter. Wil jij Bertus 97 erheen brengen Klaas, alsjeblieft? Ik wijs je de weg.’ Bertus 97 maakt een piepend geluidje, hij heeft pijn.

‘Dat is goed’ zegt Klaas. Hij pakt Bertus 97 heel voorzichtig op en loopt achter Claire aan.

Klaas heeft nooit geweten dat er een dierendokter zit aan de achterkant van het kantoor van De Groendoeners. Hij loopt samen met Claire om het ge-

bouw heen naar de achterkant. Daar is het een rommeltje. Er liggen schots en scheef stoeptegels, er groeit onkruid en er liggen weggegooide flesjes en blikjes. Is hier de ingang van de dierendokter? Klaas ziet nergens een deur, zelfs geen bordje met de naam van de dierendokter erop.

‘Jij kunt wel door de ingang voor de grote honden’ zegt Claire. Dan ziet Klaas opeens dat er helemaal onderin de muur vijf luikjes zijn, een soort kattenluikjes, maar dan in verschillende groottes. Het kleinste luikje is geschikt voor hamsters en muizen, poezen en konijnen kunnen door een van de middelste, normale honden door de een na grootste en voor de hele grote honden is er een luik dat zo hoog is dat Klaas er doorheen kan als hij een beetje bukt. Er is zelfs een ingang voor vissen: door een tunneltje loopt een beekje het gebouw in.

‘Kom!’ zegt Claire ongeduldig en ze gaat door een van de luiken naar binnen. Klaas stapt voorzichtig door het grootste luik, met Bertus 97 in zijn armen. Hij vindt het eng om naar binnen te gaan, want hij weet niet wat hem te wachten staat, maar hij is ook nieuwsgierig en hij wil de konijnen graag

dat Claire, een Engels konijn, hem dat heeft verteld? ‘Nou gewoon, ik... ik...’ stottert Klaas. ‘O een van de Krullies heeft het zeker verteld’ zegt Fen San dan. ‘Tja Klaas, misschien, misschien durf ik het wel weer. Het voelde zo fijn, al die mensen, het applaus.’

‘Op mijn volgende feestje moet je in ieder geval komen zingen!’ zegt Bo dan. ‘En kom nu eerst maar eens even een glaasje drinken bij mij op het dak. Je zult wel dorst hebben. Gaan jullie ook mee?’ vraagt Bo aan de Krullies ‘en jij ook Klaas?’

‘Nee’ zegt Klaas ‘ik moet naar de Klusplus, schuurpapier kopen. Ik ben al veel te laat!’

‘Ach jongen,’ zegt Bo, ‘zijn je ouders nog steeds aan het klussen?’

‘Ja’ zegt Klaas. ‘Maar de woonkamer is klaar! Mijn vader is schilderen aan het ophangen.’

‘Aaaa’ zegt Bo, ‘gefeliciteerd! Ik kom snel een keertje kijken hoe mooi het is geworden.’

Bo tilt Klaas van zijn schouders. ‘Dag Klaas!’ zeggen Bo, Fen San en de Krullies. Ze lopen terug naar de Klarenstraat. Klaas kijkt ze na. Hij staat nu helemaal alleen op het plein. Iedereen is weg.

Dan hoort hij een schorre, lage stem zeggen: ‘Hèhè, effe bewegen hoor.’ Wie zegt dat? Er is niemand in de buurt. Behalve de grote beer natuurlijk. Op het plein staat een metershoog beeld van een bruine beer met een wit hoofdkussen onder zijn arm. Zou hij? Zou hij dat hebben gezegd? Maar dat kan toch helemaal niet!

Klaas kijkt naar de beer. De armen van de beer bewegen! Hij rekt zich uit en gaapt! Dan moet de beer niezen. Klaas ziet overal druppeltjes naar beneden vallen. De beer snuit zijn neus in het kussen dat hij altijd vasthoudt. ‘Sorry hoor’ snuft hij schor, ‘ik ben verkouden. En het regent wel weer schoon.’ Hij propt het kussen weer onder zijn arm, met snot en al, en schraapt zijn keel. ‘Mooi was dat hè, dat zingen.’

‘Ja heel mooi’ zegt Klaas. ‘Ik wist niet dat u kon praten.’

‘Zeg maar je hoor jongen. Meestal praat ik ook niet, het mag helemaal niet. Ik moet altijd stil staan en mijn mond houden. Maar door die verkoudheid voel ik me zo stijf, ik moet af en toe even bewegen. En met al die grote mensen erbij kon het natuurlijk niet. Kinderen vinden het niet zo raar als ik beweeg, die snappen dat wel.’

Klaas snapt er niks van maar hij zegt: ‘Ik snap het.’ Hij heeft zin om naar de Klusplus te gaan, schuurpapier te kopen en dan naar het Crazy Coffeecafé te gaan om chocolademelk te drinken. Hij heeft geen zin in een pratende, verkouden beer.

‘Ik moet naar de Klusplus’ zegt hij, ‘Dag beer!’ Maar de beer zegt niks terug. Hij staat weer net zoals altijd, doodstil, met het kussen onder zijn arm.

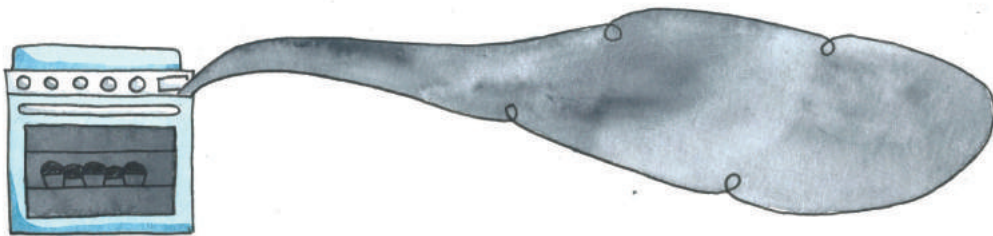
Klaas heeft helemaal geen zin in het Klarenfeest. Hij is wakker geworden met een zwaar gevoel in zijn buik, alsof hij een steen heeft doorgeslikt. Maar hij heeft geen steen doorgeslikt. Het voelt wel zo. Hij is ook boos. Boos op zijn vader en moeder, die nog steeds niet klaar zijn met het huis. Boos op Ted de boze tuinman, die de konijnen wil uitroeien. Boos op zichzelf, omdat hij boos is.

Tot het tijd is voor het Klarenfeest blijft hij op zijn kamer. Hij eet zijn yoghurt op zijn kamer en leest voor de honderdste keer Ridder Reuzerik. Het is een

boek voor hele kleine kinderen, maar hij vindt het nog steeds spannend om te lezen hoe Reuzerik de knappe, maar gemene Ridder Glimmerik verslaat. Als hij het boek uit heeft, voelt hij de steen in zijn maag een beetje minder.

Om drie uur gaat Klaas met zijn vader en moeder naar Jojo. Zoals altijd zijn ze de laatste die aankomen, want de taarten die zijn vader had gemaakt waren aangebrand. Ze hebben een oven te leen en zijn vader begreep de temperatuurknop niet goed. Maar dat merkte hij pas toen er zwarte rook uit de oven kwam. Zijn moeder is toen naar de supermarkt gefietst om taarten te kopen.

Hoofdstuk 13: De Gouden Gorilla

Verantwoording

Dit is een voorleesboek voor kinderen over de klusportiekflat aan de U.J. Klarenstraat in Amsterdam Nieuw-West. Begin 2012 werd deze portiekflat door woningcorporatie De Alliantie aangeboden als klusproject: in het bestaande gebouw konden kopers naar eigen wens nieuwe appartementen bouwen. De architectonische supervisie was in handen van Arjan Gooijer van Vanschagen Architecten (Abel in dit boek). Urbannerdam begeleidde de klussers.

Wij, dat wil zeggen mijn man en ik en onze twee dochters, schreven ons in voor dit project. Twee en een half jaar lang vergaderden we minimaal om de drie weken met alle kopers, we tekenden verschillende plattegronden die we voorlegden aan de architect, we steggelden met de aannemer en we werkten gesmeerd samen met een interieurontwerper. De meeste kopers waren lid van een commissie met een speciale taak. Ik meldde mij aan voor de PR-commissie. PR voor 'Klussen op de Klarenstraat', zoals het project werd genoemd, was hard nodig, omdat er lange tijd te weinig kopers waren. Dat kwam door de economische crisis die begin 2012 al een tijd aan de gang was en voorlopig nog niet over leek te gaan. Als PR-commissie lieten wij onder meer een folder drukken waarin het project werd aangeprezen. Denkend over mogelijke andere reclame-uitingen kwam het idee van een kinderboek bij mij op. De inspiratie daarvoor kwam van twee kanten: allereerst een van mijn favoriete kinderboeken, *Pluk van de Petteflet* van Annie M.G. Schmidt, waar *Klaas van de Klarenstraat* natuurlijk naar verwijst, en ten tweede de bijzondere mensen die net als wij in dit project waren gesprongen zonder precies te weten wat ervan terecht zou komen. Door het vele vergaderen en samenwerken leerden wij elkaar in korte tijd heel goed kennen.

De personen die voorkomen in dit boek zijn dan ook bijna allemaal gebaseerd op de kopers en voor wie ze kent zijn ze duidelijk herkenbaar. Twee van hen, Dé en Bé, zijn jammer genoeg halverwege uit het project gestapt. Sommige personages hebben een hele andere oorsprong. Zo is Jack, de weldoener die de ouders van Klaas helpt met het afbouwen van hun huis, gebaseerd op een vader die ik ken van de Rotterdamse hockeyclub van mijn jongste dochter. Hij handelt in tweedehands metaal. Ik heb zijn naam en uiterlijk aangepast, maar geprobeerd zijn bijzondere stem en manier van praten weer te geven, tenminste zoals ik me hem herinner.

De hoofdpersoon, Klaas, is net als Pluk van Annie M.G. Schmidt een beetje een menge-

ling tussen een kind en een volwassene. Hij is wel meer een echt kind dan Pluk, met een vader en moeder, maar hij kan dingen oplossen op de manier van een volwassene. Hoewel hij een jongen is, heb ik onze jongste dochter vaak voor ogen gehad bij het beschrijven van zijn interesses. De ouders van Klaas zijn onhandiger dan mijn man en ik, maar ook wij hebben bij het 'klussen' pech en financiële problemen gehad.

Toen wij voor het eerst gingen kijken in de Klarenstraat wemelde het er van de konijnen. Daarom spelen konijnen zo'n belangrijke rol in *Klaas van de Klarenstraat*. Na alle bouwwerkzaamheden waren het er al veel minder, en toen we er eenmaal woonden rekenden onze poezen af met de babykonijntjes. Nu zijn er nog maar een paar konijnen over. In *Klaas van de Klarenstraat* wordt de konijnenoverbevolking op een vriendelijker manier aangepakt.

Het Crazy Coffee Café is gebaseerd op café Coffeemia dat lange tijd vlakbij de Klarenstraat zat. Nu is in dezelfde ruimte een nieuwe horecagelegenheid met bibliotheek gekomen, met de naam Casa Sofia. Grappig genoeg lijkt de nieuwe eigenaar, Mohamed Mahdi, een beetje op Jack in het boek. Lise Lefèbvre, een van mijn huidige buurvrouwen en Lena in het boek, maakte de tekeningen en teksten op de muren in Coffeemia.

De beer in Klaas is een tien meter hoge sculptuur van beeldend kunstenaar Florentijn Hofman, die sinds 2010 in het Staalmanpark staat, vlakbij de Klarenstraat.

In 2015 heeft de klusportiekflat in de Klarenstraat de Gouden AAP, de Amsterdamse Architectuurprijs gewonnen. In het boek heet die prijs de Gouden Gorilla.

De eerste negen hoofdstukken van Klaas waren binnen een jaar geschreven. Ze zijn door een leerkracht van de 2e Daltonschool in Amsterdam voorgelezen aan kinderen van groep 3. Een van mijn nieuwe buurvrouwen, Ella in het boek, is juf op deze school en zij was zo aardig om dat voor mij te regelen. De kinderen waren enthousiast en keken uit naar nieuwe hoofdstukken. Ik heb ze daarin teleurgesteld, want over de laatste vier hoofdstukken heb ik vier jaar gedaan, met grote tussenpozen.

Ondertussen ontwikkelde de dochter van een vriendin van mij, Sasha Furnée Horton, zich tot een vaardige tekenaar. Ik kwam op het idee haar te vragen tekeningen bij de tekst te maken. Samen stelden we een lijst op van onderwerpen, maar uiteindelijk maakte ze nog veel meer tekeningen.

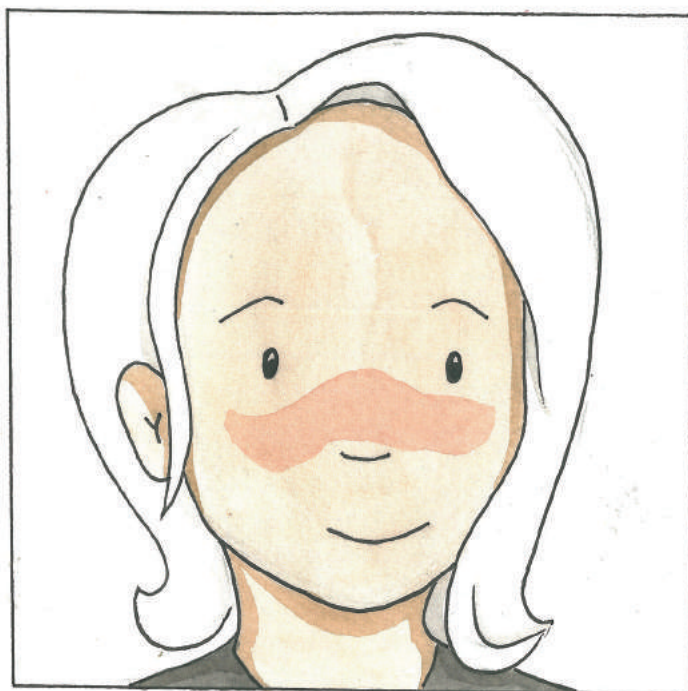
Hoewel Sasha pas zeventien jaar oud was toen ze de illustraties maakte, bleek zij in staat om de sfeer van het boek te vatten in lichtvoetige, soms humoristische en soms aandoenlijke beelden met veel aandacht voor details. Zij verzorgde ook de grafische vormgeving. Het boek werd een project van ons samen. Sasha gebruikte het boek als een project dat

meetelde voor haar schoolprestaties op Long Road Sixth Form College in Cambridge en voor haar auditie bij de Londense kunstacademie Central Saint Martins. De deadline die dat met zich meebracht had als gunstig effect dat er eind 2019 een proefdruk uitkwam van *Klaas van de Klarenstraat*, in een oplage van twee.

Met de proefeditie als voorbeeld hebben wij mensen gevraagd zich in te tekenen voor de definitieve druk. Ruim tachtig voorinschrijvingen waren het resultaat. Wij danken iedereen die op deze manier het project heeft ondersteund. Dankzij hen kon het boek in het voorjaar van 2022 worden gedrukt in een oplage van driehonderd.

Ik haalde voor deze editie enkele schoonheidsfoutjes uit de tekst; Sasha deed hetzelfde met haar tekeningen en maakte er nieuwe bij. Wij wensen onze financiers veel plezier met deze uitgave en wij hopen dat nog meer lezers Klaas in hun hart gaan sluiten. Ondertussen denken wij hard na over een vervolg!

Patricia van Ulzen, januari 2022

Patricia van Ulzen

Patricia van Ulzen is kunst- en cultuurhistorica, met vele publicaties op haar naam, onder meer een boek over de architectonische en sociaal-economische aspecten van het project Klussen op de Klarenstraat (*DIY Klarenstraat*, Jap Sam Books 2017). Zij is hoofdredacteur van Amstelodamum, Genootschap voor de kennis van Amsterdam.

Sasha Furnée Horton

Sasha Furnée Horton was leerling op Long Road Sixth Form College in Cambridge toen zij de illustraties maakte. Zij is nu leerling aan de kunstacademie Chelsea College of Arts in Londen.

